

1125 – 25. november

Det er ennå ikke blitt åpenbart hva vi skal bli, men vi vet at når han blir åpenbart, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er. 1Joh 3: 2.

Johannes sier at vi ved å se på Gud, skal bli lik ham. Apostelen antyder da at det å se på Gud skal ha den virkning på oss at vi blir lik ham. Slik at den herlighet som stråler ut fra ham skal gi gjenskinn i våre legemer.

Ja, kunne Moses' ansikt skinne bare fordi han hadde stått foran Guds ansikt på Sinai. Og kan vi allerede nå, bare ved at vi i troen og Ånden ser Gud, bli «forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet». Så må da selvsagt også hans bilde, når vi ser ham ansikt til ansikt, prege seg i oss på en helt annen og mer fullkommen måte enn her.

Hvordan vi skal bli lik ham, er det bare Gud som kjenner. Men så mye er sikkert at da skal han fullkomment gjenopprette det bildet av ham som han fra begynnelsen skapte mennesket i, og som vi mistet i syndefallet.

Skriften sier uttrykkelig: «Slik vi har båret bildet av den jordiske (Adam), slik skal vi også bære bildet av den himmelske». Da skal hjertet vårt ikke være som nå; en uuttømmelig kilde av synd og angst. For da skal Kristi hellighet og kjærlighet bo i oss.

Da skal vår forstand ikke lenger være dekket av vår falne naturs mørke. Men lyst opp av Guds eget lys. Vår samvittighet skal ikke lenger være preget av den uroen, anklagen og redselen som har plaget oss her. Da har den ro og fred i Guds kjærlighet, og i følelsen av den hellighet som da bor i oss.

Da skal vi aldri mer synde mot vår Gud. Aldri mer sukke over at: «det gode som jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg». Da skal vi fullkomment være langt mer gode og hellige enn vi her i livet noen gang kunne håpe og ønske.

Da skal ikke vårt legeme lenger smittes av syndige begjær, eller med sykdom og skrøpelighet. Men alltid være rent og skjønt, friskt, sterkt og lett. For nå skal det være «likedannet med Kristi herlighetslegeme». Herren sier selv: «Da skal de rettferdige skinne som solen i sin fars rike».

Vi skal bli lik ham når Guds egen fullkommenhet avspeiler seg i våre sjeler og legemer, og helt og holdent hersker over dem. For da har vi på ny de egenskaper som tilhørte Guds bilde, som også gjør seg gjeldende i enhver god ånd, og som Gud i tidenes morgen skapte oss med.

Istedenfor den uro, kamp og smerte som urene tanker og begjær skaper i oss, skal nå hjertene våre være fylt av en uuttømmelig, ny og sprudlende gledeskilde som aldri foruresnes. Dette og mye mer hører med når vi skal bli lik den hellige og herlige Gud.

Men Skriften taler særlig om at vi skal bli lik Gud i kjærlighet, ettersom jo kjærligheten er en vesentlig egenskap hos Gud. Johannes sier at «Gud er kjærligheten». Blir vi lik Gud i kjærlighet, da må vel også vårt frelste liv i himmelen for en stor del gi seg utslag i en tilfredsstillelse av den sanne kjærlighet. Det som også nettopp vil skje når vi får se den frelste skaren som ikke kan telles, og se dem oppleve den samme ære, salighet og trygghet som oss.

Hva det vil bety å se så mange frelste i himmelen, kan et Guds barn få en anelse om når vi allerede her på jord ser hva som skjer når Guds nåde overbeviser og inntar hjertene.

Tenk da hvordan det blir når vi i Guds Paradis skal se ut over skaren av mennesker. Som alle her nede har kjempet med synd, farer og angst. Men nå står frelst og trygge i Guds evige hvile. Tenk, når denne salige tilstanden forplantes fra den ene til den andre gjennom det glade, innbyrdes forholdet, slik sjel virker på sjel.

Ja, vi sier det ennå en gang: Tenk, når alle Guds barn, som har vært spredd i alle fire himmelretninger på jord, er samlet i sin Fars rike! Og alle har de opplevd sin egen store synd, og Guds ennå større barmhjertighet, tålmodighet og trofasthet. Hvordan vi da med forklarede og fullkomne holdninger og egenskaper, når vi ser ham ansikt til ansikt, skal minne hverandre og fryde oss over alt det vi opplevde av Guds hjelp og langmodighet i våre liv. Og nå også forstå sammenhengen i alt det vi opplevde. Selvsagt vil alt dette fylle våre hjerter med en usigelig fryd.

Da sier Skriften at vi ikke lenger bare forsiktig skal lovprise Guds nåde, men med høy røst rope: «Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet!»

Og med tanken på vandringen her nede på jord, og den fryden vi nå har i Guds nærhet, skal vi utbryte: «Er dette arven som kostet Jesus Kristus hans blod? Å, velsignede løsepenge og velsignede kjærlighet! Er dette troens mål? Er dette den herlighet Skriften talte om? Er dette slutten på all min nød, all ydmykelse, miner bønner og kamper? Da var sannelig prøvelsene små mot den arven jeg nå eier. Og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller gråt eller smerte skal være mer, for de første ting er veket bort».